

Arrest

nr. 341 102 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. POKORNY
Stationsstraat 10/002
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 24 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 december 2025.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. POKORNY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld in de beschikking van de Raad van 16 december 2025:

“1. Verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn uit Palestina, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 11 juni 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 4 augustus 2023 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die nog geldig is tot en met 3 augustus 2026 (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 1).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en

intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Beide partijen werden op grond van artikel 39/62 van de vreemdelingwet gevraagd door de Raad om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Beide partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland neergelegd.

Uit de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociaalezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer preciaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepubliek

Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partij haalt tijdens het persoonlijk onderhoud geen elementen aan waaruit zou blijken dat zij op heden kampt met psychologische of medische problemen of andere elementen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Zij verklaart in het verzoekschrift voor het eerst dat er in haar hoofde sprake zou zijn van een bijzondere kwetsbaarheid als gevolg van haar ervaringen in Gaza en dat zij symptomen zou vertonen van PTSS. Zij brengt echter geen enkel objectief bewijs bij dat deze bewering ondersteunt waardoor dit een blote bewering betreft.

Hoewel kan aangenomen worden dat de huidige situatie in Gaza waar mogelijks nog familie, vrienden en kennissen van haar (in erbarmelijke omstandigheden) heden verblijven een invloed heeft op het mentaal welzijn van verzoekende partij, volstaat het benadrukken van de huidige (oorlogs)situatie in Gaza niet om aan te tonen dat deze situatie dusdanige gevolgen heeft voor haar psychisch welzijn of dat zij hierdoor dermate beïnvloed wordt dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden verbonden aan haar status toegekend in Griekenland of die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Dit blijkt nergens concreet uit en wordt niet concreet en op overtuigende wijze aangetoond. Bijkomend kan erop gewezen worden dat verzoekende partij bij de DVZ aangaf geen bijzondere procedurele noden te hebben (administratief dossier, map DVZ, vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Voorgaande volstaat niet om aan te tonen dat bij verzoekende partij sprake is van bijzondere kwetsbaarheid die haar in geval terugkeer naar Griekenland zou verhinderen haar rechten als statushouder te doen gelden. Zij toont dus niet concreet aan dat zij op heden kampt met psychologische of medische problemen of andere elementen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Verzoekende partij zet nergens concreet uiteen in welke mate haar gezondheidstoestand haar belet om haar rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze psycho-medische problemen zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten in Griekenland uit te oefenen. Op basis van voorgaande kan bijgevolg niet besloten worden dat verzoekende partij nood heeft aan regelmatige behandeling die in Griekenland niet voorhanden zal zijn en dat een (tijdelijke) onderbreking van deze zorg een nefaste invloed zal hebben op de zelfredzaamheid van de verzoekende partij om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou

terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met haar grondrechten. De verzoekende partij brengt wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Zoals reeds aangegeven is de ADET van de verzoekende partij nog geldig tot en met 3 augustus 2026 (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 1). Uit de algemene informatie die voorligt, blijkt inderdaad dat verblijfsvergunningen voor personen met de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn (AIDA, "Country Report Greece. Update 2024", september 2025, p. 235). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Het loutere feit dat zij op heden niet langer over haar fysieke verblijfsvergunning zou beschikken omdat deze gestolen zou zijn in Frankrijk, doet aan bovenstaande geen afbreuk (NPO, p. 7). De verzoekende partij maakt namelijk geenszins aannemelijk dat ze geen duplicaat van haar documenten kan bekomen in Griekenland. Hoewel de informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben. Zelfs indien verzoekende partij niet langer in het bezit zou zijn van haar afgedrukte verblijfsvergunning, hetgeen niet zonder meer kan worden aangenomen gezien haar blote beweringen hieromtrent, blijkt hieruit dan ook niet dat zij geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die statushouders ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij geen intenties heeft om een duplicaat van haar ADET aan te vragen. Zij verklaart dat zij hiertoe nog geen pogingen ondernomen heeft omdat zij haar Griekse documenten niet meer wil hebben (NPO, p. 7).

7. Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit de verklaringen en gedragingen van verzoekende partij. Vooreerst blijkt dat verzoekende partij slechts enkele dagen na het verkrijgen van haar Griekse documenten doorgereisd is naar België (NPO, p. 6). Het is voor verzoekende partij op basis van zulk kortstondig verblijf na het verkrijgen van haar benodigde documenten, niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcurssussen in Griekenland. Hieruit kan geen oprechte intentie blijken om zich duurzaam te vestigen in Griekenland. Uit haar verklaringen blijkt ook dat zij slechts beperkte stappen ondernomen heeft om een leven uit te bouwen in Griekenland. Verzoekende partij verklaart dat zij belemmerd werd haar leven op te bouwen in Griekenland omwille van de problemen die zij kende met de personen van A.I. (NPO, p. 9-10). Zij vernam van haar vader dat hij bedreigd werd door mensen van A.I. en ze ook haar bedreigden via deze weg. Echter blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij deze personen nooit gezien heeft en dat deze haar ook nooit persoonlijk bedreigd hebben (NPO, p. 12). Daarnaast deed verzoekende partij ook geen beroep op of zocht zij nooit bescherming bij de Griekse autoriteiten (NPO, p. 11-12). Zij haalde aan dat ze haar zelfs in Gaza niet konden beschermen en de Griekse autoriteiten haar ook niet konden helpen aangezien zij zelfs niet wist wie de personen precies waren (NPO, p. 12). Ook ging zij nooit naar de politie aangezien zij hen niet kon vertrouwen en zij grotere problemen kon krijgen als zij naar de politie stapte (NPO, p. 11). Aangezien verzoekende partij geen enkele daadwerkelijke concrete poging heeft ondernomen om een klacht in te dienen en bescherming te zoeken, zijn haar verklaringen onvoldoende om te stellen dat zij niet zou kunnen rekenen op de nodige bescherming indien zij hieraan nood zou hebben in het kader van deze problemen. Het komt namelijk de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige stappen te zetten om zijn rechten te doen gelden. Zij kan dan ook niet zonder meer stellen dat er in Griekenland geen sprake is van effectieve bescherming en dat zij daarom het huis niet uit kon en ondergedoken moest leven. Indien de autoriteiten namelijk niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden (NPO, p. 9-10). Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij zelf nooit problemen gehad heeft met de autoriteiten in Griekenland (NPO, p. 11). Zij kan dus niet zonder meer stellen dat zij geen klacht heeft kunnen indienen omdat zij geen vertrouwen had in de politie of omdat zij niet in staat was om een klacht in te dienen wegens een gebrek aan integratiebeleid in Griekenland. Zoals hieronder zal blijken heeft verzoekende partij zelf geen ernstige stappen ondernomen om zich te integreren in Griekenland.

Verzoekende partij stelt tijdens het persoonlijk onderhoud dat de door haar voorgehouden problemen met deze mensen uit Gaza de enige reden is dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland (NPO, p. 9-10). Er kan verder uit haar verklaringen ook niet blijken dat zij in Griekenland ernstige stappen gezet heeft om op duurzame wijze haar leven als statushouder uit te bouwen. Zo verklaart zij niet gewerkt te hebben omdat zij gewoon in afwachting was van haar documenten om vervolgens door te reizen en omdat zij hiervoor geen tijd

had (NPO, p. 7 en 11). Zij verklaart daarnaast ook geen AFM en geen AMKA aangevraagd te hebben omdat zij het land snel diende te verlaten (NPO, p. 6). Nochtans blijkt uit algemene informatie dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Het fiscaal registratienummer is nodig om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning (“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; “Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21). Er kan dus worden aangenomen dat zij wel over een AFM in tegenstelling tot wat zij verklaart. Zij toont daarnaast niet aan dat zij er bij een terugkeer naar Griekenland niet in zou slagen om indien nodig haar AMKA te verkrijgen en te activeren. Zij dient hiervoor haar verblijf in Griekenland te bewijzen aan de hand van haar ADET, een verblijfsadres en werk. Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen, voorleggen (“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20; “Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Het feit dat zij haar AMKA niet aangevraagd zou hebben omdat er in het opvangcentrum een medische dienst was, maar ze haar buiten het centrum niet zouden willen helpen bij medische verzorging, zelfs niet als men documenten heeft, betreft een blote bewering die verzoekende partij op geen enkele wijze staft, aangezien zij zelf niet over een AMKA beschikte (NPO, p. 6-7). Verder blijkt dat verzoekende partij steeds een dak boven haar hoofd had in Griekenland en dat zij op het appartement van een vriend kon verblijven (NPO, p. 10). Zij maakt met bovenstaande niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden of dat dit het geval zal zijn in geval van terugkeer. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoonde dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

8. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er lijken geen feiten of elementen aangetoond te worden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek lijkt dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 22 januari 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1855 legt de eed af en tolkt Arabisch

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

De raadvrouw stelt dat verzoeker afkomstig is uit Gaza en daar werd bedreigd door een leider van Hamas. Hij kreeg daarvoor asiel in Griekenland, maar deze Hamasleider kon vanuit Gaza verzoeker nog steeds bedreigen. Verzoeker heeft geprobeerd om de Griekse autoriteiten te overtuigen en heeft bescherming gevraagd, maar dit was nutteloos en hij heeft nog steeds een vrees en dus heeft hij in België een verzoek om internationale bescherming ingediend. Hij is bezig met aanvullende overtuigingsstukken te verzamelen over de bedreigingen, maar kan deze op heden nog niet overmaken.

Verzoeker wil bijkomende verklaringen afleggen over zijn vrees en problemen in Griekenland. Verzoeker stelt te vrees voor zijn leven als hij teruggestuurd wordt naar Griekenland. Hij heeft daar veel bedreigingen ontvangen, mensen waarmee hij problemen had in Gaza kunnen ook invloed uitoefenen in Griekenland en deze mensen kunnen hem iets doen, hebben hem bedreigd en hij vreest voor zijn leven bij terugkeer. Aan verzoeker gevraagd of hij in België werkt, verklaart hij dat hij hier al wel gewerkt heeft maar de laatste drie maanden zit hij zonder werk. Hij werkte bij een meubelfabrikant. Hij heeft geen familie in Griekenland.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking.

5.1. In de beschikking van 16 december 2025 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat ze niet aantoonbaar dat ze persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt. Hierbij wordt ook uitgebreid ingegaan op de voorgehouden problemen van verzoekende partij in Griekenland met een leider van Hamas. Hierover wordt in de beschikking het volgende gesteld:

“Uit haar verklaringen blijkt ook dat zij slechts beperkte stappen ondernomen heeft om een leven uit te bouwen in Griekenland. Verzoekende partij verklaart dat zij belemmerd werd haar leven op te bouwen in Griekenland omwille van de problemen die zij kende met de personen van A.I. (NPO, p. 9-10). Zij vernam van haar vader dat hij bedreigd werd door mensen van A.I. en ze ook haar bedreigden via deze weg. Echter blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij deze personen nooit gezien heeft en dat deze haar ook nooit persoonlijk bedreigd hebben (NPO, p. 12). Daarnaast deed verzoekende partij ook geen beroep op of zocht zij nooit bescherming bij de Griekse autoriteiten (NPO, p. 11-12). Zij haalde aan dat ze haar zelfs in Gaza niet konden beschermen en de Griekse autoriteiten haar ook niet konden helpen aangezien zij zelfs niet wist wie de personen precies waren (NPO, p. 12). Ook ging zij nooit naar de politie aangezien zij hen niet kon

vertrouwen en zij grotere problemen kon krijgen als zij naar de politie stapte (NPO, p. 11). Aangezien verzoekende partij geen enkele daadwerkelijke concrete poging heeft ondernomen om een klacht in te dienen en bescherming te zoeken, zijn haar verklaringen onvoldoende om te stellen dat zij niet zou kunnen rekenen op de nodige bescherming indien zij hieraan nood zou hebben in het kader van deze problemen. Het komt namelijk de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige stappen te zetten om zijn rechten te doen gelden. Zij kan dan ook niet zonder meer stellen dat er in Griekenland geen sprake is van effectieve bescherming en dat zij daarom het huis niet uit kon en ondergedoken moest leven. Indien de autoriteiten namelijk niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden (NPO, p. 9-10). Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij zelf nooit problemen gehad heeft met de autoriteiten in Griekenland (NPO, p. 11). Zij kan dus niet zonder meer stellen dat zij geen klacht heeft kunnen indienen omdat zij geen vertrouwen had in de politie of omdat zij niet in staat was om een klacht in te dienen wegens een gebrek aan integratiebeleid in Griekenland.”

Door ter terechtzitting louter te herhalen dat deze leider van Hamas haar in Griekenland nog steeds kon bedreigen en te stellen dat zij geprobeerd heeft om de Griekse autoriteiten te overtuigen en bescherming gevraagd heeft, maar dat dit nutteloos was en zij nog steeds voor haar leven vreest bij een terugkeer naar Griekenland, slaagt verzoekende partij er niet in om voorgaande motivering in een ander daglicht te plaatsen. Zij haalt met dergelijk betoog geen elementen aan waarmee zij concreet ingaat op de beoordeling die in de beschikking gemaakt werd en omstandig gemotiveerd werd. Zij stelt bezig te zijn met het verzamelen van aanvullende overtuigingsstukken, maar kan er op heden echter geen enkel voorleggen. Het loutere feit dat hij bedreigingen ontvangen zou hebben in Griekenland van mensen waarmee zij problemen had in Gaza, volstaat niet om te besluiten dat zij bij een terugkeer naar Griekenland en indien deze bedreigingen zich zouden voordoen, zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de Griekse autoriteiten. Het komt de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige stappen te zetten om zijn rechten te doen gelden en verzoekende partij toont niet aan dat zij deze stappen gezet heeft en evenmin dat zij verhinderd zou zijn de bescherming van de autoriteiten van de lidstaat die haar internationale bescherming verleende in te roepen tegen dergelijke bedreigingen indien deze zich zouden voordoen na haar terugkeer naar Griekenland.

Verder blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij geen andere redenen aangehaald heeft voor haar vertrek uit Griekenland. Waar verzoekende partij ter terechtzitting nog verklaart dat zij hier in België gewerkt heeft en geen familie heeft in Griekenland, doet dit evenmin afbreuk aan het voorgaande. Er kan enkel uit blijken dat verzoekende partij in staat is om te werken, wat een indicatie van haar zelfredzaamheid is. Het loutere feit dat zij in Griekenland geen familie heeft, doet hieraan geen afbreuk, noch aan de vaststelling dat zij geen andere redenen aanhaalde voor haar vertrek uit Griekenland dan de hoger vermelde en besproken problemen met een leider van Hamas.

6. Gelet op het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 16 december 2025 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

